

opusdei.org

Som Raskolnikov i Sankt Petersburg

Giuseppe Ghini,
supernumerarie i Opus Dei,
professor i slaviska språk vid
Universitetet i Urbino (Italien),
far till tre barn, berättar hur
hans liv fick mening.

2007-04-12

Under mitt andra år när jag studerade vid universitetet – det var år 1977 - kom jag i en djup kris. Den mest uppenbara orsaken var valet av fakultet, ett helt felaktigt val, som inte motsvarade mina anlag och min

kallelse. Övergången från kemi till språk vid slutet av andra året förbättrade dock bara partiellt min psykiska situation: krisen gick inte över. Det handlade om en djupare kris, en existentiell kris.

Jag studerade, läste så mycket jag kunde, men allt föreföll underminerat på djupet av meningslöshetens tärande mask. Folk ägnar sig åt allt möjligt, fyller tiden med saker av föga värde och förlorar det nödvändigaste ur sikte: känslan för det egna livet. Allt tycktes mig oäkta, tomt, det var bara till för att fylla ut bristen på mening, och människor stressade runt som ett meningslöst myller av myror nära en myrstack...

Övergången till humanistiska studier skärpte än mer kravet på en mening: i stället för att låta detta sökande hålla sig i utkanten av studierna, efter timmarna i laboratoriet, hade

jag nu verkligen placerat det i centrum av mitt liv då jag valde studiet av den mest krävande, mest radikala litteraturen, ”de fördömda frågornas” litteratur, den ryska 1800-talslitteraturen och framför allt Dostojevskij.

Följaktligen hade den existentiella krisen liksom blivit föremålet för mitt universitetsliv: jag vandrade i Bolognas kolonnprydda portiker fylld av samma tristess som måste ha fyllt Raskolnikov i Sankt Petersburg, med samma sökande efter en känsla av fullhet, av absolut äkthet. En känsla som jag till inget pris var beredd att lägga åt sidan för att böja mig för ett liv bestående av ting, falska ting, yttre sken.

När jag bytte fakultet lärde jag också känna en flicka, eller snarare, jag lärde känna henne på nytt. Jag hade alltid känt henne, men jag hade aldrig tänkt att hon skulle kunna

vara flickan för mig. ”Så många kvinnor är vackra” skrev H. Böll under de åren, ”och andra ännu vackrare. Men en enda får ditt hjärta att dansa.” Och så var det: denna flicka fick mitt hjärta att ”dansa”. Denna flicka, min fru, såg jag genast som en person sänd från himlen, från Herren själv för att hjälpa mig; det var inte en slutsats från ett resonerande, snarare en bestämd känsla att Herren inte hade glömt mig, och min bön då jag vänt mig till Honom varje kväll när jag försökte sova, hade tagits emot, hade blivit hörd.

Men problemet med meningen med mitt liv fanns kvar, det som fick mig att leva ”med nerverna på utsidan”, ytterst känslig för allt som läckte ut från människors inre, ur djupet av mina medbröder på denna jord. Eftersom jag hade fått en katolsk uppfostran, även om jag inte hade något böneliv, beslöt jag att pröva på

den inriktningen: jag skrev in mig vid dominikanernas teologiska fakultet, till kvällskursen. På förmiddagarna studerade jag rysk litteratur, på kvällarna teologi. Jag hade ett klart intryck av att det jag gjorde och studerade i stället för att närma mig livets mening fjärmade mig från mitt sökande, från det enda nödvändiga. Den existentiella krisen fick inget svar i studierna.

En vecka före slutexamen blev jag inbjuden till en reträtt. Genom en tillfällighet, eller snarare genom Försynen, hade jag kommit i kontakt med en advokat, medlem i Opus Dei, och han hade genast inbjudit mig till en reträtt. Sedan jag bett en av mitt livs första rosenkransar, lyssnade jag sittande på en bänk i den halvdunkla kyrkan till orden från en präst, enkla ord men som tycktes riktade just till mig. Prästen duade mig och upprepade grundarens, Josemaría Escrivás, ord: ”Du som arbetar i

världen skall inte föra ett sorts dubbelliv: å ena sidan ett inre liv, livet i relation till Gud, och å den andra, annorlunda och åtskilt därifrån, ditt familjeliv, yrkesliv och sociala liv. Tvärtom, det finns ett enda liv, gjort av kött och av ande, och det är detta som skall vara heligt och fullt av Gud. Din mänskliga kallelse är en del av din gudomliga. Du är kallad att helga just ditt arbete och din miljö, det vill säga ditt yrke, som fyller dina dagar, som är ditt sätt att vara närvarande i världen.”

Jag grät i halvdunklet i sankta Katarinas kyrka. Herren hade kommit ihåg mig en andra gång: mitt liv skulle inte vara fullt av betydelselösa ting, jag behövde inte överge sökandet efter det enda nödvändiga för att böja mig för ett liv som bara var ett sken, icke autentiskt. Allt under min dag, också det som kunde tyckas mest betydelselöst, fick en mänsklig och

gudomlig innebörd, en oändlig mening. Livet började.

Ljusen från den kvällen har aldrig slutat att lysa upp mitt och min familjs liv, mina studier och relationerna med mina vänner; tvärtom har dessa ljus blivit till en kallelse till vilken den helige Josemaría då och då tillfogar en omisskännlig ”sötma”.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
som-raskolnikov-i-sankt-petersburg/](https://opusdei.org/sv-se/article/som-raskolnikov-i-sankt-petersburg/)
(2026-04-04)